Ч. 223. Середа 19 (6) жовтня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Буковиньска реформа виборча.

В суботу дня 16 с. м. ухвалив буковиньский сойм виборчу реформу. Ухвалений закон має запевнену цісарску санкцию і незабаром стане правосильний. Після нового закона буковиньский сойм буде складати ся з 62 послів; они розложені так: 2 вірилістів (митрополит і ректор університету), 13 послів великої посілости, 2 послів з торговельної палати і 5 з міст, 28 послів з сільских громад і 17 послів з загальної куриї. Села і міста будуть отже мати без загальної куриї 29 послів. З тих 29 послів припадає 10 на Волохів, 10 на Русинів, 8 на Жидів і Німців і 1 на Поляків. Взагалі розділ мандатів на поодинокі народности без вірилістів такий: Русини дістають 17 послів, Волохи 22 послів, Жиди 9 послів, Німці 7 послів, Поляки 6 послів.

Суботнішні наради над тим законом розпочали ся промовою референта посла Гормузакого, котрий іменем перманентної комісиї для виборчої реформи предложив соймови справоздане з дотеперішних заходів коло переведеня реформи. Він заявив, що засадою при укладаню проекту було: розділити територию поодиноких народностий та забезпечити права національним меншостям. Дорогою до здійсненя тої засади показав ся для комісиї національний катастер. Відповідно до того виробила комісия проект нової кравої виборчої ординациї на засаді національного катастру для всіх більших народів краю т. є. для Русинів, Румунів, Поляків, Німців і Жидів. Полишено на боці лише Мадярів і Липованів, бо они числять всего по кілька тисячів душ. Той проект предложила комісия до одобреня правительству, але небавом одержала з міністерства внутрішних справ відповідь, що правительство не годить ся на признане жидівскої народности, внаслідок чого уважає неможливим установлене жидівского катастру. З уваги на таке становище правительства комісия злучила німецку і жидівску народність в одну національну курию; однак щоби кождому з тих народів запевнити репрезентацию, завела в тій німецкій куриї пропорциональне голосоване на двох послів, основане на тій самій засаді, що пропорциональність у всхідно-галицких сільских округах виборчих до парляменту. Що до инших подробиць реформи, то новий закон розширює виборче право в двох напрямах: знижує виборчий ценз і творить нову курию, загальну, в котрій мають право голосованя всі ті, що не голосують в инших куриях.

Уложений на тих засадах новий проект комісия знов предложила правительству і одержала на него одобрене. З тим проектом комісия станула перед соймом.

Над тим справозданем перевів сойм передусім ґенеральну дебату. Перший говорив п. Скедль іменем Німців. Він заявив, що Німці будуть голосувати против проекту. По правді Німці дістають тілько 4 певні мандати. То гірка кривда, що 26.000 Поляків мають 6 певних мандатів, а 75.000 Німців тілько чотири. Бесідник домагає ся заступства для католицкої церкви. Він протестує против того, щоби Жидів лучити в одну курию з Німцями, та домагає ся, щоби рішене про виборчу реформу відложити до будучого сойму.

П. Штравхер іменем Жидів виголосив против предложеного проекту довгу промову. Він взиває сойм, аби не подав ся перед становищем правительства, яке не хоче признати жидівскої національности. Національно-жидівский рух на Буковині сильний і з кождим днем росте. Бесідник ставить внесене, щоби проект назад завернути до комісиї з припорученем, аби виробила новий проект на основі повного національного катастру.

П. Гальбан (котрий єсть також послом

---

4)

Султаньский сивий.

Сьміховинка з войскового житя — Ліхдорфа.

(Дальше).

Вже кілька неділь відбувало ся приучуване рекрутів, коли одного дня з'явив ся полковник в уїзджальни. День перед тим падав трохи дощ, відтак настала студінь, а отверта уїзджальня покрила ся ожеледию. Щоби не було якого нещастя, казав рітмайстер воякам сідати на коні в критій уїзджальни, котрої уживано лиш підчас великої студени. Полковник, як то взагалі старшина, оглядав оком знатока коні і вояків. Зараз коло Паклевского стояв вахмайстер Горват і длятого Ян мав ся дуже на бачности, коли роздала ся команда: „Сідати на коні!" та й досить живо опинив ся на сідлі. Коли полковник дав відтак знак, щоби зачинати їздити, не спускав вахмайстер ока з Паклевского, котрий сидів на кони випростований після припису як стовп. Горват однак не дав ся тим затуманити, він прочував якесь нещастє, а то прочуте таки й не завело старого гусара. Віддів перейшов з кроку в трусок і все ішло як слід, гусари сиділи знаменито на конях, а полковник вдоволений аж якось повеселійшав.

— На розі — чвалом! — роздала ся команда і дійстно їздці пігнали на розі чвалом на ліво. Паклевский їхав послідний на самім заді. Вахмайстер мав надію, що кінь Яна сам буде на стілько розумний, що пустить ся на ліво. Тимчасом надія єго завела. Може на яких десять кроків від рога зачав Паклевский виробляти якісь нечувані маневри, кінь сполошив ся і кинув нещасливим їздцем через голову об деревляну стіну уїзджальні. Ян вдарив собою об стіну, що аж задуднїло. Полковник, рітмайстер та підофіцири поприбігали, всі гадали, що Паклевский поломив в собі всі кости. Дивним дивом тому чоловікови так як би й нічого не стало ся. Ян сидів на мягкій земли, оперши ся об стіну плечима і лиш вишкірив зуби та сьміяв ся як дурнуватий.

Полковник післав зараз одного підофіцира по полкового лікаря, котрий за кілька хвиль опісля явив ся зі всіма своїми приборами. Лікар оглянув упавшого як найсовістнійше, але не міг знайти на нім ніякого скалїченя ані зверха ані в середині. Отже справа закінчила ся над сподіване щасливо.

В якийсь час пізнїйше вояки вправляли ся в руханці на дворі на великім руштованю. Полковник і висші офіцири були при тім. Паклевский стояв як звичайно на самім кінци відділу, з котрого як-раз один вояк за другим лізли по високій драбині. Наконець мусів і Паклевский лізти.

— Чи то не той, що недавно тому впав так нещасливо? — спитав полковник.

— Той сам — відповів вахмайстер

— Як же він тепер держить ся на кони?

Вахмайстер замість відповіди лиш здвигнув плечима, а комендант полку глянув на рітмайстра, як би хотів від него щось довідати ся.

— Я стратив вже всю надію — сказав той. — Того чоловіка не дасть ся привчити, він очевидно якийсь слабий на умі. Я би позволив собі предложити просьбу, щоби того чоловіка лікар полковий розслідив докладно що до стану єго ума.

— То ви уважаєте того чоловіка за якогось не такого як другі? Чи він в послідних часах може знов щось зробив?

— Він не одно таке робить, що не дасть ся погодити зі здоровим розумом чоловіка.

Підчас коли панове так розмавляли з собою, Ян виліз потяжко на драбину. Осторожно ловив ся він за один щебель по другім, як би хотів переконати ся, чи котрий не зломить ся. Вже виліз був більше як до половини, коли вахмайстер крикнув до него, щоби не ліз дальше і вертав. Ян очевидно не чув того, він ліз щораз висше по розгойданій драбині і вхопив ся був рукою вже за послідний щебель. Але й тепер не станув, ліз ще — аж руки не мали вже чого вхопити ся і той чоловічиско крикнув лиш як не своїм голосом, перекинув ся у воздусі і полетів в долину так, що аж по нім засвистало.

Стало ся щось неможливого, щось нечуваного! Коло драбини висіла груба линва. Тої линви вхопив ся Паклевский ще в послідній хвили і як би не то, був таки забив ся. Линва зачала колибати ся з вояком мов би величезний мантник. Паклевский держав ся якийсь

галицкого сойму) боронить проєкт виборчої реформи та пояснює неґативне становище правительства супротив жидівскої куриї тим, що основні закони не знають понятя національности, а тільки поняте розговірної мови. Проєкт п. Скедля що до признаня римо-католицкій церкві репрезентациї в соймі бесідник як найгорячійше попирає. За те він не годить ся з докорами п. Скедля про діспропорцию між мандатами польскими і німецкими. Він каже, що 26 тисяч Поляків одержує тільки два мандати; решта польских мандатів, то мандати великої посілости. Поляки будуть голосувати за предложенем.

Ректор черновецкого університету проф. др. Адлер заявляє ся против предложеня. Він взагалі противник національного катастру та думає, що ні Русини ні Румуни не будуть мати великих користий з того закона.

П. Микола Василько стоїть на тім, що Буковина своїм виборчим законом сотворила взір для цілої монархії. Національний катастер мусить довести до національної автономії. Русини домагались також національного катастру для Жидів. Правда, рускі посли поборюють жидівских лихварів, але они далекі від того, щоби ґенералізувати поодинокі погані вчинки на цілу нацию. Бесідник противить ся признаню репрезентациї католицкому духовеньству. Німецкі жалоби на малу скількість мандатів безосновні. Русинам після числа належать ся богато більше мандатів, ніж справді дістали; а про те Русини не вносять ніяких рекримінаций, бо знають, що реформа виборча дасть почин національному мирови в Буковині.

Промовляло ще кілька послів: Лянґенган (Німець) против, Вольчиньский (консерв. Румун) за, Левицкий (Русин) за. Потім зголосив ся до слова президент краю др. Бляйлебен, котрий іменем правительства заявив ся за предложенєм, як ділом національного компромісу.

По промові референта сойм приступив до специяльної дебати та до голосованя. В поіменним голосованю палата більшостию 23 голосів против 7 приняла предложенє. Против него голосували Німці і Жиди.

Так само палата приняла закон про обовязок виборчий та уповажнила краєвий виділ, щоби у власнім обсягу діланя поробив в законі редакцийні поправки, котрі евентуально покаже правительство.

На тім дебати над виборчою реформою для Буковини покінчено.

Новинки.

Львів, дня 19 жовтня 1909.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав сеї ночи до Кракова, щоби там взяти участь в обході ювилею „Muzeum Narodowo-go“.

— **П. Віцепрезидент** краєвої Ради шкільної з причини виїзду в подорож візитацийну не буде приймати в середу дня 20 с. м.

— **Радник Двору** п. Володислав Федорович прибув до Львова, щоби взяти участь в загальних зборах централього Союза гал. промислу фабричного в заступстві Є. Е. п. Міністра торговлї.

— **Оповіщенє.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу розписує отсим поновний доповняючий вибір одного заступника члена до комісиї загального податку зарібкового для товариства податкового I кл. в окрузї розкладовім „Палата торговельна львівска і брідска“ і визначає до переведеня сего вибору день 16 падолиста 1909. Вибір відбуде ся під проводом ц. к. правительственного комісаря при тутешній Палатї торговельній і промисловій.

— **Нова мужеска семінария учительска в Чорткові.** Дня 15 с, м. — як то ми вже коротко доносили — відбуло ся в Чорткові відкрите поки що провізоричної мужескої семінариї учительскої, з польскою і рускою мовою викладовою. На торжество се прибув зі Львова президент краєвої Ради шкільної др. Ігнатий Дембовский, а взяли участь краєв. інспектор др. Янер, презес ради повітової др. Рудроф, управитель староства Макаревич, репрезентация міста з бурмістром Носсом і богато инших достойників духовних і сьвітских. По богослуженю в костелї Домініканів і парохіяльній церкві відбуло ся інавґурацийне торжество в будинку міскої школи, де тимчасом поміщено семінарию. З естради украшеної погрудєм цісарским промовив насамперед віцепрезидент др. Дембовский представляючи молодіжи важність званя учительского а опісля подібні гадки піднїс також презес Ради повітової. Дальше промавляв по руски заступник предсідателя окружної Ради шкільної, крилошанин і парох о. Маланюк а наконець виголосив ще промову по польски і по руски управитель заведеня др. Кароль Ніттман, заохочуючи молодіж до працї. Промови переплітав хор співаючи імн народний, кантати і „Многая лїта“. По торжестві відбуло ся угощенє коштом міста, підчас котрого п. Ніттман збирав складку на інтернат при семінариї.

— **В Галичи** утворив ся комітет під проводом нотаря п. Льва Гувара і засновував там курс ґімназияльний. На курс зголосило ся 20 хлопців, а здало вступний іспит 16. Є се хлопці з Галича або з сусідних сіл, так, що обходять ся без бурси. Вступний іспит переводили о. В. Левицкий з Блюдник і ґімназияльні професори зі Станиславова пп. Гаврилів і Юл. Чайківский. Науки в I клясі сего ґімназияльного курсу уділює академик С. Салиґа, а релігії учить о. В. Левицкий, хоч з Блюдник до Галича має $1\frac{1}{2}$ милї дороги. Научну часть курсу перебняла тепер на себе філїя Р. Тов. педаґоґічного в Станиславові, а про матеріяльну сторону дбає комітет. Між добродіями, що складають жертви на удержанє курсу, стоїть на першім місци нотар п. Гувар.

— **Дрібні вісти.** Вчера вечером відбуло ся при великім здвизї народа всїх станів посьвяченє льокалю тов. „Львівска Русь“. Посьвяченя довершив о. радн. А. Стефанович. Співав хор читальнї „Просьвіти“ з жовківского передмістя. — У Вовщивцях коло Рудок відбуде ся дня 24 с. м. о 2 год. по полудни посьвяченє сокільского прапора.— В Самборі перестала виходити польска газета Tydzień, gazeta Samborsko-Drohobycka з браку передплатників. — З Перемишля втїк в напрямі як до Львова ученик IV кл. ґімназ. Лев Лянґбеґ. — У Відни арештувала полїция Володимира Галяревича, управителя „Австрийского бюра подорожий“ під закидом доконаня численних обманьств і дефравдаций. — Межи Дрогобичем і Бориславом з Вроцлавом заводить ся з днем 20 с. м. звязь телефонічну. — Дня 26 с. м. о під до 8 вечером відбуде ся у Львові в церкви сьв. Юра вінчанє панни Олени Савчаківної, доньки дра Дамяна і Евелїни Савчаків з Борщева з дром Іваном Саноцким адвокатом в Надвірній.

Наука, штука і лїтература.

— **Ілюстрований Календар Товариства „Просьвіта“** на рік звичайний 1910. Річник XXXIII.

У нас звичайно легковажать собі календарі і

час а відтак гримнув на землю і лежав мов би неживий.

Завізвано відділ санітарний і він явив ся в супроводі полкового лікаря. Тимчасом Паклевский прийшов знов до себе і усьміхав ся мов дурнуватий. Лиш долоні був собі трохи натер а впрочім не стало ся ему нічого. Санї тети могли вернути зі своїми ношами назад домів.

Коби лиш з того не були якісь прикрі наслідки — сказав полковник відходячи до рітмайстра; — коби то все лиш добре закінчило ся.

Але то не добре закінчило ся. Одна з ґазет розписала ся на другий день дуже остро про пригоду Паклевского. Там сказано було, що командант полку грозив як найострійшими карами вояковн, котрий терпів на сильний заворот голови і велів лізти по довжезній драбині, котра лиш слабко була оперта об землю. Чоловік той впав і забив ся на місци а нещасливу жертву поховали тихцем на войсковім кладовищи.

Цілий корпус офіцирский був обурений на ту статю в ґазеті. Авдитор виготовив остре спростованє, котре Паклевский мав підписати. Але то не було так легко. Паклевский, що правда, намалював під тим письмом свій знак, але в сім труднім случаю був він зовсім без ужитку.

Треба було вишукати инший спосіб. Авдитор прочитав Янови то спростованє поволи рядок за рядком — та дарма! Міг був прочитати ему так само якусь главу з Кантової „Критики чистого розуму“. Остаточно вахмайстер Горват впав на щасливу гадку. В супроводі ординанса вислано Яна Паклевского до редакциї і там мусїв він віддати спростованє уложене авдитором. То помогло. Ґазета заявила тоді, що її хтось здурив і тим закінчила ся тота не прията історня.

— Мусимо тому конець зробити — сказав полковник до рітмайстра — не маю охоти дерти ся з ґазетниками та писати спростованя. Паклевского не можемо пустити у відставку, він занадто сильний і здоровий, але із внішної служби треба его усунути. Відкомандуйте его до кухнї, там не наробить він ніякого лиха.

На жаль надія завела. Бідачиско Ян показав ся в кухни так нездатний до нічого, що в касарни вибухла справдешня ворохобня. Не було иншого виходу як лиш задля невилїчимої дурнуватости увільнити его від всякої служби.

Від того часу не ужнвано Паклевского взагалі вже до ніякої роботи. Він сунув ся по кухни або по подвірю в касарни, їв, пив і спав, але впрочім не робив нічого. Другі вояки казали, що він жиє собі як ґраф.

Аж ось наробив Паклевский загальної несподіванки, коли на послідних вісім недїль своєї служби при войску замельдував ся на слугу до ляйтнанта Тота. Всї були цікаві, як то закінчить ся а вже найбільше такий сам молодий офіцир.

Ще того самого вечера, коли Ян станув на службу, завів він его до стайнї, щоби ему показати, що потреба.

— Ти сам до мене замельдував ся — сказав він до Паклевского. — А то длячого?

Ян лиш вишкірив зуби але не відповів нічого.

— Ти мусїв преці мати якусь причину, коли ти якрав до мене хотїв дістати ся. Докиж ти маєш ще служити?

— Ще вісім недїль — відповів Ян.

— На той час міг ти був преці лишити ся при своїм дотеперішнім занятю.

— Пан ляйтнант будуть з мене вдоволені.

— Та я хотів би, щоби так було — сказав Тот зітхнувши. — Але я маю лиш слабу надію. Будеш мав роботу лиш коло двох коний, коло мого офіцирского коня і коло сивого пана майора Кернера; отой третий кінь то вже не мій, я его нині рано продав.

Коли Тот то говорив, зачав Паклевский порати ся коло коний.

— Яне — відозвав ся ляйтнант — відступи ся від задних ніг. Мій Яфет не бє, але сивого я мало знаю.

Ледви що Тот то вимовив, як вже Ахмед поклав уха по собі, спустив голову в долину і фиркнув задними ногами так, що підстілка в стайни полетіла аж до стелї. Ян стояв саме за сивим, але в одну мить відскочив і уйшов удару.

— Бестия! — замуркотів Тот. — Відучив би я тебе фиркати, як би ти був мій. — А звернувшись до Яна, сказав: Чуєш, Паклевский, я не хочу звздно лиш сердити ся на тебе, бо то би преці не придало ся до нічого. Дам на службу Божу, коли тих вісім недїль мине без нещастя. Для тамтих двох коний найму иншого, що буде коло них ходити, а ти будеш доглядати лиш отсего сивого, будеш его що дня без сїдла і без дерги водити в руці на прохід — то чей зможеш зробити?

Ян потакнув головою і вишкірив зуби як звичайно.

(Дальше буде).

уважають їх лиш за підручники, вишукуючі коли припадає яке сьвято або схід і захід сонця та місяця. Причина того лежить безперечно в тім, що ще до недавна не було у нас добрих календарів, таких, як то бачимо у високо культурних народів, як н. пр. у Німців або Французів.

Але тепер і ми можемо вже повеличати ся того рода видавництвами. Перед нами лежить новий календар Тов. „Просьвіта". Такого календаря, як отсей, ще у нас не було і можна сьміло сказати, що він станув на рівні з найліпшими того рода видавництвами як н. пр. француский календар Ашета або німецкий Кіршнера, хоч форматом — кварто — трохи від них відмінний. Єсть то не лиш календар в тіснійшім значіню того слова, але й книга всілякого знаня, учитель, провідник, інформатор, словом підручник для нашої суспільности як не може бути красший, книга, котра заразом і документує, ба ще й ілюструє не лиш діяльність самого товариства „Просьвіта", але й взагалі всеї нашої суспільности.

Сим однак ще замало сказано. Тому, хто сей календар укладав, удало ся дуже вдачно злучити минувшість з теперішностию, красне з пожиточним, сумне з веселим і зложити книгу, в котрій мов в зеркалі відбиває ся наша народна робота на ріжних ролях, котру документують не лиш списи всіляких наших товариств та інституций, але ще ставлять наглядно перед очи великі і гарні ілюстрациї. Се була дуже добра гадка представити ілюстрациями великих розмірів будинки всіляких наших товариств та інституций у Львові а добре було би, щоби слідуючий річник календаря „Просьвіти" познакомив таким самим способом нашу суспільність і з подібними будинками на провінциї. Се підносить духа і додає засхоти до дальших трудів і подвигів в подібнім напрямі. Не такі ми то вже вині бідні та нуждені, як комусь здає ся і за яких нас все хтось готов би мати.

Коли вже бесіда про ілюстрациї, то годить ся тут зазначити великий їх добір і ріжнородність. З народних будинків представлені тут: Дім „Просьвіти", дім „Народної Торговлї" у Львові, дім „Народної Гостинниці", дім „Труда", дім „Наукового Тов. ім. Шевченка", Бурса „Рус. Тов. педаґоґічного" у Львові, дім Тов ремісників „Зоря" у Львові, „Академічний Дім", дім „Народної лїчниці", будинок Тов. обезпечень „Днїстер", „Дяківска бурса", фондация Впреосьв. Митрополита. Особливо інтересні суть ілюстрациї до більшої і гарно зі становища наукового обробленої історичної розвідки Ів. Крипякевича під заголовком „Львів, его минувшина і теперішність". Тут можемо побачити між иншим цікаві типи руского міщаньства у Львові з давних часів. Що же до самої моноґрафії міста Львова, то можна би лиш висказати бажаня, щоби автор по можности подібними моноґрафіями инших міст нашого краю заосмотрював і слідуючі річники календаря Просьвіти.

На жаль за мале тут місце, щоби ми могли обговорити як слід зміст цілого календаря. Мусимо длятого обмежити ся лиш на повисших кількох гадках, але за то тим усердійше поручаємо сей календар кождому. Хто его набуде, зможе сам найліпше переконати ся о его стійности. (К. Кл.)

— Про землю, сонце і звізди. (Популярна астрономія). Написав др. Іван Раковский. Видавництво товариства „Просьвіта" у Львові 1909.

Хто з глубоким знанем і правдивим замилованем до науки а заразом і з глубоко відчуваною охотою навчати других бере ся писати якусь наукову книжку, той поборює легко трудности, які ставить для популяризациї хоч би й як висока наука а его книжка стає ся тоді легко приступна і займаюча для кождого, хто лиш трошки має охоти читати і думати над тим, що читає. Оттакі насунулись менї гадки, коли я взяв до рук повисшу книжочку, видане „Просьвіти". Таких популярно-наукових книжочок нам більше а просьвіта певно скорою ходою розширить ся в нашім народі і піднесе его на той уровень, на якім повинен би знайти ся з иншими високо культурними народами. Додати тут ще потреба, що дуже інструктивно підобрані рисунки роблять „Популярну астрономію" дра Раковского ще популярнійшою. (К. К.)

— В. Щурат, Вибір пісень, Львів 1909. Здаєсь, що про такі поетичні твори, як дра В. Щурата, не треба би богато говорити, бо вже само імя поета за ним говорить, а всеж-таки нова збірка его поезий таки спонукує нас бодай кілька слів про неї сказати. Єсть она новим доказом, як поет наш уміє сполучити форму, зміст і мову в одну гармонійну цілість і надати їй того поетичного духа, котрий читача переносить в вищий, красний сьвіт думок та ідеалів. Щоби не богато шукати, виймемо із циклю поезий „З нового серця" одну і наведемо ії тут на доказ.

Про вечір написало ся вже множество всіляких поетів і наших і чужих, пережиємо в нашій буддемности і ми що дня тоті вечери, кождий по своему, але їх для нас як би не було. Лиш правдиво поетична душа уміє красу їх завсігди відчути, завсігди підхопити і прибрати в сьвіжу поетичну форму. Ось послухаймо:

Вечірний час — чудовий час.
Рожевий сьвіт на небі згас,
а таємничий сумерк ляг
на горах, борах і полях.

Скрипить останний віз снопів,
З гадків летить дівочий спів.
По сумерках самотних піль
розлука сіє легкий біль.

Вкінци згубивсь ручай пісень,
Пійшов на сон робучий день,
Однак на небі в тихий путь
Що-раз то красші зорі йдуть.

В такій-то зоряній тиши
панує мир в моїй души.
Так кинувши житейский вир,
пійду молись на вічний мир.

(К. К.)

— Skorowidz miejscowości Galicyi i Bukowiny, wydał ponownie (wydanie czwarte) Jan Bigo, c. k. star. kontrolor pocztowy we Lwowie, wskutek zmian zaszłych w ostatnich latach i znacznie go rozszerzył.

Підручник той, виготовлений лиш з дат урядових, єсть безусловно докладний і необхідний для всіх урядів і всіх верств суспільности. Для ліпшого зрозуміня додамо ще, що книжка ся містить в собі спис всіх місцевостий в Галичині; міст, місточок, сіл і присілків з поданем повіта, староства, урядів судових, податкових, парохіяльних, властителів більших посїдостий і пр.

Ціна примірника в оправі 6 К 50 с. і порто 55 с. для замісцевих. Можна також дістати в книгарни Тов-а ім. Шевченка, Львів, Ринок ч. 10.

Телеґрами.

Відень 19 жовтня. На Ляндштрассе вибух вині великий огонь в домі при ул. Метерлїнка, сусїдуючім з анґлійскою амбасадою. Згоріла криша того дому. Огонь злокалізовано.

Москва 19 жовтня. На з'їзді жовтияків (октябристів) зазначив Ґучков, що партия ся не творить тепер більшости, але єсть сильною меншостию і змушена шукати порозуміня з иншими партиями, передовсім з умірною правицею, наколи й з поступовцями. В виборах до 4-ої думи треба ширше зачеркнути проґраму, щоби позискати більшість. Зазначивши, що жовтияки не ведуть опозициї, увіряв, що ся партия буде непохитно стояти при конституцийно-монархічній засаді.

Лісбона 19 жовтня. Нинїшної ночи експльодувала близько францісканьскої церкви в Сан Люй пекольна машина. Вилетіли шиби з вікон в церкві і сусїдних домах.

Москва 19 жовтня. На тайних зборах з'їзду монархістів обговорювано справу висланя петициї о розвязане думи. Проводирі з'їзду увіряли, що тепер вельми догідна пора до внесеня такої петициї.

Константинополь 19 жовтня. Вчера вечером виїхало звідси 87 участників турецкої прогульки до Відня. При виїзді музика войскова грала на пероні австрийский гимн. В Нишу прилучили ся участники із Солуня. Разом їде до Відня 230 Турків.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}. 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9^{44}, 6^{29} *), 11^{55} *).

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9^{28}, 6·13*), 11^{39} *).

*) З Винник.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наукових Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительской в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чолозіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр. 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруза: Спомини з Атен в ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд русько-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·30 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. I. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
I. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24 „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).